

det er muligt, at den paagældende Bestemmelse aldrig har fundet Anvendelse. I hvert Fald er der ikke mig noget bekendt om, at den har givet Anledning til Konflikter, og alene af den Grund kan der ikke være nogen Grund til at forlange en Ændring.

Hvad angaar Statens Bidrag til hele denne Sag — det andrager indtil 40 000 Kr. aarlig —, er der under Sagens fornyede Behandling fra Købstædernes Side rejst Krav om Forhøjelse af Beløbet. Jeg nægter ikke, at der kan være Grund til at rejse et saadant Krav, Statens Bidrag til denne samfundsnyttige Opgave er jo ret beskedent. Men under Hensyn til de finansielle Forhold indrømmer jeg, at Kravet om en Forhøjelse af Bidraget ikke bør rejses med nogen stor Kraft. Og selv om dette Bidrag, der neppe udgør 10 pCt. af den hele Udgift, ikke er stort, kan man heller ikke se bort fra, at Statens Bidrag har et andet Formaal, nemlig at støtte det i videnskabelig Henseende interessante Forsøg, som gøres her, og at denne Del af Opgaven ogsaa har sin Betydning.

Jeg skal til Slutning gøre opmærksom paa, at Revisionsbestemmelsen i den nu-gældende Lov er udgaaet af det foreliggende Lovforslag. Jeg er i al Almindelighed ikke en begejstret Tilhænger af Revisionsbestemmelser, thi det forekommer mig, at man meget ofte indfører saadanne Bestemmelser for at opnaa Enighed, og naar man saa kommer til Revisionen, sker dette ofte paa et Tidspunkt, da der egentlig ikke er Anledning til at ændre de paagældende Lovregler. Men da man spørger baade Per og Povl om, hvorvidt de kunde ønske Ændringer, er der altid en eller anden, der finder paa, at noget skal der ske, og dette medfører undertiden Ændringer, som strengt taget ikke er nødvendige. Jeg skal altsaa ikke insistere paa, at Revisionsbestemmelsen optages, men jeg vilde finde det naturligt, om man havde optaget Revisionsbestemmelsen eller gjort Statens Bidrag vedvarende. Nu vil der ske et af to om 3 Aar. Enten maa man revidere Loven for at bevare Statens Bidrag paa 40 000 Kr., eller ogsaa maa man opføre Beløbet paa de aarlige Finanslove, saaledes at det kun kommer til at gælde Aar for Aar. Naturligvis ser jeg ikke bort fra, at man heldigvis har Lov til at revidere en Lov, selv om det ikke staar i den, at den skal revideres, og jeg tillægger derfor ikke Spørgsmaalet stor Betydning.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til Fremme i det høje Ting og kun bemærke,

at saafremt der ikke fra anden Side fremsættes Ønske om Udvalgsbehandling, er der ikke fra Venstres Side noget Ønske derom.

C. F. Sørensen: Det foreliggende Lovforslag er jo en gammel Bekendt, og da det ærede 8de Medlem for 5te Kreds nu har gennemgaaet Lovforslagets Historie, er der ikke nogen særlig Anledning for mig til at betræde de samme Veje. Men jeg kunde have Lyst til som Repræsentant for Hovedstadens kommunale Raad at føje et Par Bemærkninger til dem, som Venstres ærede Ordfører gjorde, idet denne Lov, ihvorvel den har stor Betydning for den største Del af Landets Kommuner, selvfølgelig har større Betydning for Kommuner med stort Omraade og særlig stor Betydning i en saa stor Kommune som vort Lands Hovedstad. Der er ogsaa, som det vil ses af den Erklæring, Københavns Magistrat paa Ministeriets Foranledning har afgivet, foretaget ekstraordinære og gennemgribende Foranstaltninger fra Hovedstadskommunens Side, fordi ikke mindst Kvartererne omkring Havnen og de ældre Bydele gennem mange Aar har været udsat for en stor Rotteplage. Jeg kan ikke lade være at tænke paa den Forskel, der er paa Maaden, hvorpaa dette Spørgsmaal er blevet behandlet: den Ro og den Alvor, der nu præger Rottelovens Behandling her i Tinget, og den lidt overlegne og lattermilde Maade, man tidligere behandlede denne Sag paa. Da man her i Tinget begyndte at beskæftige sig med lovordnet Udryddelse af Rotter, havde mange Medlemmer vanskeligt ved at bevare Alvoren, men takket være ikke mindst en enkelt Medborgers taalmodige og udholdende Arbejde paa dette Omraade — jeg tænker i dette Øjeblik paa et Navn, som jeg ved, at alle ærede Medlemmer tænker paa, naar der tales om Udryddelse af Rotter, Justitsraad Zuschlag — har flere og flere i vort Land indset, hvilken Kræftskade og Samfunds-skade Rotterne medfører.

Naar man gaar til en lovordnet Udryddelse af Rotteuvasenet, bør Sagen gribes an paa alvorlig og kraftig Maade. Det har Københavns Kommune ogsaa gjort, hvad man vil se af de Bekendtgørelser, der er aftrykt i Magistratens Skrivelse. Da den Lov, vi nu lever under, var vedtaget, udsendte Københavns Magistrat den 1. August 1922 en Bekendtgørelse om Renholdelse og Orden i Ejendommene her i Hovedstaden, hvorved man tilsigtede at komme Rotternes Arne-steder til Livs. Forholdene var mange Steder saa daarlige, at dette ikke var muligt, før